

ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἑλληνικῶν δραμάτων, καὶ δραματικὸν διαγώνισμα ἔχον τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαίας μέσης ἢ νεωτέρας μέχρι τοῦ 1829 ἱστορίας, ἐκτελεσθήσονται δὲ καὶ πρωτότυπα ἑλληνικὰ μουσουργήματα.

Χαρᾶς μεγάλης θὰ ἐμπλησθῇ πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς τοιαύτης ἐθνικῆς ἑορτῆς· ἀπὸ τῶν χωρῶν ἐν αἷς εἶνε ἐγκατεσπαρμένοι οἱ Ἕλληνες θὰ συρρευθῶσιν ὅπως δώσωσιν ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, ὡς τὸ πάλοι· ἢ νέα Ἑλλὰς ἀνασυνίστησι τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀρχαίας· εἶνε τόσον μεγάλη ἡ Ἀρχαία ἐκείνη ὥστε τὸ νὰ ἐπιστρέφωμεν εἰς τὰ ὀπίσω ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ νὰ χωρῶμεν ἐμπρός. Ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῶν θεωρείων τοῦ Σταδίου θ' ἀντηχήσωσιν ἐπευφημίαι οἷα ἀνεπέμποντο πρὸ εἴκοσι καὶ

τριῶν αἰώνων ὑπὲρ τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν μελοποιῶν καὶ τῶν ποιητῶν· ἀλλ' ἐν τῇ ἀγῶνι τούτῳ τὸ γέρας δὲν θὰ χορηγηθῇ μόνον εἰς τὴν βώμην, δὲν θὰ χορηγηθῇ μόνον εἰς τὰ προϊόντα τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα· ὅταν ἡ κεφαλὴ ἐργάζεται καὶ αἱ χεῖρες ἀκίνητουσιν ἀδρανεῖς, τὰ ἔθνη μαραίνονται· ἢ ἐνεστώσα Ἑλλὰς ἐκτελεῖ τὸν ἀγῶνα ὡς θὰ ἐξετέλει αὐτὸν ἡ ἀρχαία ἂν εὐρίσκετο περὶ τὰ τέλη τοῦ 10^{ου} αἰῶνος· θὰ παράσχη τὸ γέρας οὐ μόνον εἰς τὰ ἔργα τὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὸ καλὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἀντιπρόσωπα τοῦ χρησίου· ἂν ἐνίσχυε μόνον τὸ ἐν ἐκ τούτων θὰ ὁμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον θέλοντα νὰ βεδίση διὰ τοῦ ἐνὸς ποδός!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόνων. — συνέχεια.)

III.

Ὁ Μαυρίκιος Ρουβιέ, ὁ τελευταῖος ἐπὶ Γρεβὺ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ἀνήκει εἰς τὴν Βουλὴν ἀπὸ τοῦ 1871. Κατ' ἀρχὰς ἦν καὶ αὐτὸς ῥιζοσπάστης, ἔπειτα ὅμως ἀπεμακρύνθη τῆς ἀκρας ἀριστερᾶς καὶ, ἀφιερῶθεις εἰς τὴν μελέτην τῶν οἰκονομικῶν, ἀπέκτισε σὺν τῷ χρόνῳ πολλὰς γνώσεις, δι' ὧν κατέστη ὠφελιμώτατος εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ὑπὸ τὸν Γαμβέτταν καὶ ὑπὸ τὸν Φερρὺ ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν. Ὡς πρωθυπουργὸς κατα τὴν τελευταίαν ἐν Γαλλίᾳ κρίσιν ἐπέσπασε τοὺς ἐπαίνους ὅλων τῶν φρονίμων καὶ ἀμερολήπτων ἀνθρώπων, ἀνεδείχθη δ' ἐν πᾶσιν ἄξιος τῆς δυσχεροῦς ταύτης κλήσεως.

Περὶ τοῦ Ρενέ Γοβλὲ ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν μόνον, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ μᾶλλον ἀνίκανος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε πρωθυπουργῶν τῆς Γαλλίας, ἢ μόνη του δ' ἐπιτυχῆς ὅπως δῆποτε πράξις ἦν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Φλουράνης. Ἐκ τῶν ἄλλων πρωθυπουργῶν ἐπὶ Γρεβὺ ἄξιονημόνευτοι εἶνε ὁ Φαλλιέρ καὶ ὁ Βρισσῶν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος ὑπῆρξε πρωθυπουργὸς μόνον ἐπὶ δύο ἐβδομάδας (κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1883), ἐλέγετο ὅμως ὅτι ὁ Καρνὸ διενεοῖτο ν' ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὸν σχηματισμὸν ὑπουργείου, ἀλλὰ τούτου μὴ γηνομένου προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Τιρὰρ ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης. Τοῦ Βρισσῶν τὸ ὄνομα εἶνε γνωστὸν κυρίως ὡς διακεκριμένου μέλους τῆς „Union républicaine“ καὶ ὡς διαδόχου τοῦ Γαμβέττα ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς.

„Κεφαλὴν τῶν ἀδιαλλάκτων“ ἀπεκάλεσάν ποτε ἐν τῇ

Βουλῇ τὸν Γεώργιον Κλεμανσῶ, τὸν ἡγέτην τῶν ῥιζοσπαστῶν. Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἐκεῖνος παρήλθε, τώρα δὲ οἱ ῥιζοσπάσται καὶ αὐτοὶ θέλουσι κατὰ πάντα τρόπον νὰ κατακτήσωσιν ἐν τοῦλάχιστον ὑπουργεῖον. Τὰ μέσα τῆς δυνάμεως τοῦ Κλεμανσῶ προέρχονται μᾶλλον ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἀξίας του.

Αἱ εὐτολμοὶ αὐτοῦ ἐπιθέσεις, ἢ εὐγλωττία του, τὰ κύρια ἄρθρα του εἶνε ἰσχυρὰ ὄπλα, ὧν τὴν δύναμιν καὶ αὐτὸς γινώσκει καὶ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκμεταλλεύεται. Εἰς ταῦτα προσθετέον ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν δημοκρατικῶν στρατηγῶν ἀριθμεῖ πολλοὺς φίλους. Ὅλα ταῦτα ὅμως τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἡγέτου τῆς ἀριστερᾶς δὲν ἤθελον ἀποτρέψει τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἤθελε περιέλθει καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἡ πατρίς του, ἐὰν κατὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν ἀνεδέχετο νὰ σχηματίσῃ ἴδιον ὑπουργεῖον. Τότε ἤθελε πραγματικῶς φανῆ ἡ ἀδυναμία τῆς ῥιζοσπαστικῆς μερίδος, ἥς ἡ ἰσχὺς συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ καταρρίπτῃ πᾶν ὅ,τι ἴσταται ὄρθιον, νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἀναρχίαν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δημιουργῇ μίαν ἐννομον τάξιν. Ἐμπαθέστερος τοῦ Κλεμανσῶ, ἀλλὰ δι' ὀλιγωτέρων πολιτικῶν προσόντων πεπροικισμέ-

νος εἶνε ὁ Ἑρρίκος Ροσεφῶρ, ὁ τύπος τοῦ ἀδιαλλάκτου δημοσιογράφου, βουλευτοῦ καὶ κομματικοῦ μονομάχου. Ὁ βίος του εἶνε ἀληθῆς μυθιστορία. Γεννηθεὶς τῷ 1830 ὡς κάμης Βίκτωρ Ἑρρίκος δὲ Ροσεφῶρ-Λυκαὶ προσελήφθη τῷ 1851 ὡς δημόσιος υπάλληλος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ἄλλ' ἕνεκα τῶν φιλολογικῶν του θριάμβων παρητήθη τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἀπὸ τοῦ 1861 ἀφιερῶθη ἐντελῶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Τότε ἔγραψεν ἐκτὸς ἐπιφυλλίδων ἐν τῇ „Char-

ΒΡΙΣΣΩΝ.

ΚΛΕΜΑΝΣΩ.

ΡΟΣΕΦΩΡ.

ΛΕΡΟΥΛΑΔΕ.